

РЕШЕНИЕ

№ 114

гр. Бяла Слатина, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЯЛА СЛАТИНА, I-ВИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Таня Мл. Тодорова
като разгледа докладваното от Катя Н. Гердова Гражданско дело №
20221410100653 по описа за 2022 година

Постъпила е искова молба от Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, чрез пълномощника си адв.Д.М. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.“Манастирски ливади“ бл.122, вх.Б, ет.2, ап.11 **против** „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК, вр.22 от ЗПК, с която се иска да се признае за установено по отношение на страните, че ищеца Л. А. И. не дължи на ответното дружество „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД гр.С., сумата от **50,00 лв.** представляваща допълнително възнаграждение по неравноправна клауза на кредитора /ответника по делото/ по договор за заем № 10073138, поради накърняване на добрите нрави на основание чл.26,ал.1 от ЗЗД.

Желае да му се присъдят направените по делото разноски.

С определение постановено в с.з. на 30.03.2023г. съдът на основание чл.124,ал.1 от ГПК е **допуснал изменение на иска** предявен от Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, чрез пълномощника си адв.Д.М. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.“Манастирски ливади“ бл.122, вх.Б, ет.2, ап.11 **против** „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК, вр.22 от ЗПК, с която се иска да се признае за установено по отношение на страните, че ищеца Л. А. И. не дължи на ответното дружество „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД гр.С., чрез увеличение размера от **50,00 лв.** на **268,58 лв.** представляваща допълнително възнаграждение по неравноправна клауза на кредитора

/ответника по делото/ по договор за заем № 10073138, поради накърняване на добрите нрави на основание чл.26,ал.1 от ЗЗД.

ИСК С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ чл.124,ал.1 ГПК вр. чл.22 от ЗПК.

В срока указан в разпоредбата на чл.131 от ГПК ответника „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228), чрез пълномощника си адв.М. Й. от САК е депозирал писмен отговор във връзка с предявената искова молба, с който оспорва иска по основание и размер по изложените в него подробни съображения. Не оспорва, че между страните е сключен договор за заем за сумата от 400,00 лв., но оспорва останалите наведени твърдения в исковата молба от ищеца.Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищцовата страна.

В условията на евентуалност съдът да вземе предвид, че в случая не е приложима разпоредбата на чл.22 от ЗПК.

С отговора на исковата молба ответника „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. е предявил **насрещен иск** срещу ищеца с правно основание чл.211 от ГПК, чл.240 от ЗЗД, вр.чл.9 от ЗПК, с който е поискал да се осъди Л. А. И. да **заплати** на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., сумата от **409,20 лв.**, от която: **369,24 лв. главница** за 12 бр. дължими падежирали вноски по договор за заем № 10073138/20.05.2019г. за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план и **39,69 лв. договорна/възнаградителна/лихва** за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на насрещният иск-23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане и направените по делото разноски-държавна такса и адвокатско възнаграждение.

На основание чл.211 от ГПК съдът приел за **съвместно разглеждане** в настоящето производство предявеният **НАСРЕЩЕН ИСК** вх.№ 3962/23.08.2022г. от „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. **против** Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, с правно основание чл.211 от ГПК, чл.240 от ЗЗД, вр.чл.9 от ЗПК, с който е поискал да се **осъди** Л. А. И. да **заплати** на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр.

С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., сумата от **409,20 лв.**, от която: **369,24 лв. главница** за 12 бр. дължими падежирали вноски по договор за заем № 10073138/20.05.2019г. за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план и **39,69 лв. договорна/възнаградителна/ лихва** за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на насрещният иск-23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане и направените по делото разноси-държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В указания срок не е постъпил писмен отговор по насрещния иск от Л. А. И., не е взел становище по насрещната искова молба, не е направил своите възражения и не е ангажирал доказателства, поради което правата му да направи това по-късно в процеса са преклудирани, изводимо от разпоредбата на чл.133 от ГПК.

По делото са събрани писмени доказателства. Допусната е изслушана ССЧЕ, чието заключение не е оспорено от страните и възприето от съда като обосновано и обективно.

Съдът като взе предвид доводите изложени в и.м. и тези в писменият отговор и в с.з. и след преценка на събраните в хода на процеса доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, приема за установено следното от фактическа страна:

Ищеца в исковата молба навежда твърдения, че сключил договор за паричен заем № 10073138 с „Кредихелп“ ООД((понастоящем „Мъни плюс мениджмънт“ АД, с предишна организационна форма ЕАД/, съгласно който кредиторът му предоставил заемната сума от 400,00 лв. След сключване на договора, потребителят бил уведомен, че следва да заплати допълнителни такси по неравноправна клауза сумата в размер на 650,00 лв.

Твърди, че копие от процесния договор, СЕФ и погасителен план не са му предоставени и не бил подписан от кредитополучателя на всяка страница, съгласно изискванията на ЗПК.

Също така размерът на шрифта, с който е изготвен договорът е под минимално изискуемия съгласно ЗПК, а именно под 12, поради което счита, че договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита

В исковата молба навежда твърдения, че липсата на ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита относно кои компоненти точно са включени в него и как се формира посоченият в договора ГПР е в пряко противоречие с императивните изисквания на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4 от ЗПК. В договора единствено е посочен годишен лихвен процент по заема, без обаче да става ясно как тази стойност се съотнася към ГПР по договора.

Описаните в съдържанието на договора такси и разходи (в това число възнаградителна лихва и неустойка) обаче водят до различен размер на ГПР от посочения, който е многократно над максимално допустимия, вземайки предвид допълнителните суми, начислени от кредитора.

Счита клаузата, с която е уговорено допълнително възнаграждение за недействителна на основание чл.26,ал.1, предл.3 от ЗЗД- накръняване на добрите нрави, предвид посочената в и.м. съдебна практика.

Смята, че с процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди, тъй като няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение.

Счита, че тази клауза е изцяло неравноправна и нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП, тъй като същата задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка. Освен това, тази клауза не е индивидуално уговорена, съгласно чл. 146 от ЗЗП, поради което нищожни са отделните клаузи от процесния договор на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД поради нарушение на закона, чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД поради нарушаване на добрите нрави, респективно на основание чл. 146 от ЗЗП поради неравноправност.

Смята, че в пряко нарушение на императивното правило на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК ответника „Мъни Плюс Мениджмънт“ АД не е включил в ГПР разходите за заплащане на неустойка/допълнителна услуга/, която по своята същност представлява печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ГПР. В случая е налице нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, водеща до нищожност на договора като цяло, тъй като търговецът е заблудил потребителя за действителния размер на ГПР, приложим в отношенията между страните.

В противен случай счита, че същата е недействителна, защото на ищеца не му е предоставена допълнителна услуга, а дори да бъде събирана допълнителна такса, тя следва да покрива единствено административните разходи по изготвянето им.

Предвид гореизложеното за ищеца се породил правен интерес от търсената съдебна защита, обективизирана в петитумната част на исковата молба.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва иска по основание и размер по изложените в него подробни съображения. Не оспорва, че между страните е сключен договор за заем за сумата от 400,00 лв. Твърди, че в чл. 12, ал. 1 от договора е уговорена клауза за неустойка, но в случая тези уговорки не били влезли в сила и неустойки не са начислявани.

Оспорва твърденията, че договорът не отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1 ЗПК. Счита, че разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК била приложима в случаите на уговорен променлив лихвен процент, а не както било по процесния договор – фиксиран, който бил и посочен в самия договор. В тази насока излага съображения и сочи съдебна практика.

Не било налице и нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като приложимият ГПР и значимите компоненти за начисляването му били посочени в договора по ясен начин. Твърди, че към момента на сключване на договора не се дължала предвидената в чл. 12

неустойка, поради което и не следвало да се включва в ГПР на основание чл. 19, ал. 3 ЗПК, доколкото се дължала поради неизпълнение на задължения на потребителя.

Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищцовата страна.

Предявил с отговора на исковата молба **насрещен иск** срещу ищеца с правно основание чл.211 от ГПК, чл.240 от ЗЗД, вр.чл.9 от ЗПК, който е приет от съда за разглеждане в настоящето производство, с който е поискал да се осъди Л. А. И. да **заплати** на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., сумата от **409,20 лв.**, от която: **369,24 лв. главница** за 12 бр. дължими падежирали вноски по договор за заем № 10073138/20.05.2019г. за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план и **39,69 лв. договорна/възнаградителна/ лихва** за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на насрещният иск-23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане и направените по делото разноски-държавна такса и адвокатско възнаграждение.

От допусната и изслушана ССЧЕ, чието заключение не е оспорено от страните и възприето от съда, като обосновано и обективно се установи, че по процесният договор има погасяване на задълженията от ищеца само от една вноска в размер на 34.10 лв., извършено на 06.06.2019г. С тази сума са погасени главница в размер на 30.76 лв. и договорна лихва в размер на 3.34 лв., следователно процесния заем с № 10073138 от 20.05.2019г. не е обслужван редовно с изключение на горесцитираната погасителна вноска.

Остатъкът на дължимите просрочени суми по цитирания договор са, както следва:

- към 01.06.2022г. /първоначалната искова молба/ респективно към 23.08.2022г./насрещната искова молба/, **главницата** е в размер на 369,24лв.

Остатъкът на дължимите просрочени суми по горесцитирания договор са, както следва:

– към 01.06.2022г./първоначалната искова молба/, респективно към 23.08.2022г./насрещна искова молба/ **договорната лихва** е в размер на 39.97лв.

Остатък на дължими просрочени суми по горесцитирания договор са, както следва:

- към 01.06.2022г./първоначалната искова молба/, **лихвата за забава** е в размер на 110.56 лв., а към 23.08.2022г./насрещната искова молба/, лихвата за забава е в размер на 119.07 лв., видно от приложенията.

Експерта посочил,че ГПР е регламентиран в чл. 3, ал. 8 от процесния договор за заем, който е определен в размер на 40,56%, а лихвения процент посочен в ал. 7 на чл. 3 от договора е 39,04 % . В ГПР са включени и разходите за договорна лихва.

Направил уточнение в с.з., че в случая има минимално разминаване между ГПР и лихвения процент за възнаградителната лихва, поради обстоятелството, че лихвения

процент се изчислява по формула на база 360 финансови дни, докато ГПР се изчислява по формула, регламентирана в ЗПК, като същия се изчислява на база 365 дни. Поради това се получава тази минимална разлика.

Вещото лице е работило по документи предоставени му от ответното дружество под формата на счетоводни справки, а първични счетоводни документи не са му предоставени.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 12 от ГПК, намира за установено следното:

Не се спори, че на 20.05.2019г. между ищеца Л. А. И., като заемател и „КРЕДИХЕЛП“ ООД, (понастоящем „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД) като заемодател, бил сключен договор за заем № 10073138, с размер на кредита от 400.00 лева, или 204.52 евро, съгласно чл. 2 от процесния договор за заем. Срока на договора бил 26 седмици, при уговорен лихвен процент по заема в размер на 39.04 % и ГПР на заема от 40.56 % на годишна база - условия уговорени от страните в чл. 3, ал. 1, ал. 7 и ал. 8 от процесния договор.

Общо дължимата от заемателя сума е на стойност 443.30 лева, или 226.66 евро /чл. 3, ал. 6 от договора/, от които 400.00 лева за дължима главница по заема и 43.30 лева - договорна (възнаградителна) лихва по заема. Съгласно чл. 4, ал. 1 от процесния договор, заемателят дължи връщане на заемната сума съгласно погасителен план /Приложение 1/ неразделна част от договора, посочващ размера на дължимите погасителни вноски и датите на тяхното падежиране.

В чл. 12 от Договора за заем било уговорено, че заемателят се задължавал в 7-дневен срок от сключването на договора да предостави на заемодателя обезпечение на задълженията си по договора чрез осигуряване на трето лице – поръчител(солидарен длъжник), който да отговаря на следните изисквания: да има навършени 18 години, да работи по валидно трудово правоотношение от поне 6 месеца преди сключване на договора, с минимален брутен осигурителен доход 600 лв., стабилна кредитна история, както и поръчителят да не е активен потребител на заемни продукти на дружеството. При неизпълнение на това задължение заемателят дължал на заемодателя неустойка в размер на 137,32 евро или 268,58 лв. Според чл. 12, ал. 6 плащането на тази неустойка било разсрочено на 13 погасителни вноски, със същите падежи като тези по основното задължение по договора за кредит.

В случай, че заемателят не изпълни задължението си по чл. 12, ал.1, ал.2 и ал.3 от договора, падежът, размерите и съдържанието на дължимите погасителни вноски се уреждат съгласно погасителен план по чл. 12, ал. 6 от договора.

Предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предложения първо и трето от ЗЗД, във вр. чл. 11 от ЗПК и чл. 92 от ЗЗД, относно нищожността на клаузата на чл. 12 от договора за паричен заем, която урежда дължимостта на неустойка е основателен по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 92 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на

задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Така функциите, които изпълнява неустойката са обезпечителна и обезщетителна, като идеята на обезпечителната функция е да се гарантира точното изпълнение на поетите задължения. Критериите дали е налице нищожност поради противоречие с добрите нрави на неустойка, се съдържат в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно – такава е неустойка, която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението (В т. см. Решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о.).

Клауза, като уговорената в чл. 12.4 от договора за заем, според която се дължи неустойка в посочените по-горе размери при неосигуряване в 7-дневен срок от датата на сключване на договора на обезпечение чрез поръчител отговарящ на изискванията на чл.12, ал.1, ал.2 и ал.3 от договора в полза на заемодателя, се намира в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК директива. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение след като кредитът е отпуснат, като ако не го стори дългът му нараства, тоест опасността от свърхзадължнялост се увеличава. Всъщност замисълът на изискването за проверка на кредитоспособността на потребителя, както е изрично посочено в чл. 16 от ЗПК, е тя да бъде извършена преди сключването на договора, съответно тогава да се поиска обезпечение въз основа на изводите от проверката и едва след предоставянето му да се сключи договор за кредит. В конкретния случай няма никакви данни как е извършена проверката за кредитоспособност на ответника и какво е становището на кредитния консултант.

В настоящия случай, е уговорено заемополучателят да осигури обезпечение на кредитора в седемдневен срок от сключване на договора, като обезпечението следва да отговаря на конкретни условия - чл. 12 от договора за потребителски кредит. При неизпълнение на това задължение, е предвидена неустойка във фиксиран размер 137,32 евро или 268,58 лв. - чл. 12.4 от договора. Съдът намира, че така както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Същевременно, неизпълнението на договорното задължение реално не рефлектира върху същинското задължение за погасяване на заема. Освен това, съдът намира, че с клаузата на чл.12.4 от договора очевидно не се търси обезпечаване изпълнението на задължението, каквато е същността на неустойката, а

същата представлява такса, представляваща по своята същност допълнително възнаграждение извън уговорения размер на възнаградителната лихва. В процесния договор неустойката е предвидена в размер на 268,58 лв., при отпуснат заем в размер на 400,00 лв., което означава, че същата е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, явява се прекомерна и като такава противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл.3 ЗЗД. Съдът намира, че поради тези особености на договора, клаузата за неустойка е уговорена в отклонение от функциите ѝ предвидени в чл. 92 от ЗЗД, което я прави нищожна поради противоречие с добрите нрави, по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД (В този смисъл Тълкувателно решение № 1/2009 г. ОСТК). И тъй като противоречието между клаузата за неустойка и добрите нрави е налице още при сключването на договора, то следва извода, че в тази си част договорът изобщо не е породил правно действие, съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1, във вр. с ал. 4 от ЗЗД.

С оглед изложеното, предявеният иск за прогласяване нищожността на клаузата за неустойка, обективизирана в чл. 12 от договор за потребителски кредит № 10073138/20.05.2019г., поради противоречие с добрите нрави е основателен и като такъв следва да бъде уважен.

В конкретния случай процесната сделка -Договор за паричен заем не е запратена от закона, поради което не е нищожна съгласно Закона за задълженията и договорите, Закона за защита на потребителите и Закона за потребителския кредит, а наличието на нищожността на отделни части не влече нищожност на целият договор.

ПО НАСРЕЩНИЯТ ИСК.

Предявена е насрещна искова молба от „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. **против** Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, с правно основание чл.211 от ГПК, чл.240 от ЗЗД, вр.чл.9 от ЗПК, с който е поискал да се **осъди** Л. А. И. **да заплати** на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., сумата от **409,20 лв.**, от която: **369,24 лв. главница** за 12 бр. дължими падежирали вноски по договор за заем № 10073138/20.05.2019г. за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план и **39,69 лв. договорна/възнаградителна/ лихва** за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., съгласно погасителният план, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на насрещният иск-23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане и направените по делото разноски-държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В указания срок не е постъпил писмен отговор по насрещния иск от Л. А. И., не е взел становище по насрещната искова молба, не е направил своите възражения и не е ангажирал доказателства, поради което правата му да направи това по-късно в процеса са преклудирани, изводимо от разпоредбата на чл.133 от ГПК.

В тежест на ищеца по насрещния иск бе да докаже при условията на пълно и главно доказване вземането си на претендираното основание и в претендирания размер, а именно – наличието на валидно сключен Договор за паричен заем № 10073138/20.05.2019г. с Мъни плюс мениджмънт" АД /с предишна организационна форма ЕАД/, който обвързва страните и по който е била предоставена и усвоена твърдяната парична сума, като установи и настъпването на изискуемостта на вземанията по договора за кредит. Следваше да докаже и конкретния размер на дълга, който се претендира. Сключването на договора за заем от 20.05.2019г. между страните се установява от представения с насрещната искова молба Индивидуален договор за заем код: № 10073138/20.05.2019г. със страни Л. А. И., като заемател, и „Кредихелп“ ООД („Мъни плюс мениджмънт“ ООД, ЕИК 201284228, правопреемник „Мъни Плюс Мениджмънт“ ЕАД, ЕИК 206613478), като заеодател, с уговорена главница 204,52 евро, с фиксиран лихвен процент – 39,04 %, при посочен ГПР от 40,56 %. Представеният екземпляр е подписан и от двете страни по договора. Следователно установява се наличието на облигационна връзка между страните, възникнала въз основа на договора за заем № 10073138/20.05.2019г. По делото е прието и неоспорено заключение по ССЧЕ, което се кредитира от съда. Съгласно посочено заключение, като понастоящем към 23.08.2022г./насрещната искова молба/ главницата е в размер на 369,24лв., договорната лихва е в размер на 39.97лв., а лихвата за забава е в размер на 119.07 лв., видно от приложенията към заключението на експерта. Така приетото заключение дава допълнително основание да се приеме за доказано съществуването на твърдяното от ищеца по насрещната искова молба договорно правоотношение между страните.

В случая процесният договор е за потребителски кредит, чиято правна регулация се съдържа в Закона за потребителския кредит /ЗПК/, а по силата на препращащата разпоредба на чл.24 ЗПК - и в Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Съгласно чл. 11, ал. 1 ЗПК, който е приложим в отношенията между страните договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа изрично изброени реквизити, сред които – общият размер на кредита и условията за усвояването му; лихвения процент по кредита; годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит и условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

Разпоредбата на чл.22 ЗПК предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20 и ал.2 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен.

Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност на договора за потребителски заем, тъй като същите са изискуеми при самото му сключване.

С оглед императивния характер на посочените разпоредби, които са установени в

обществен интерес за защита на икономически по-слаби участници в оборота, **съдът е задължен да следи служебно** за тяхното спазване и дължи произнасяне дори, ако нарушението на тези норми не е въведено като възражение в законоустановеният срок./Решение № 229 от 21.01.2013 г. по т.д.№ 1050/2011 г. на II т.о. на ВКС, т. 3 от ТР № 1/15.06.2010 год. на ОСТК на ВКС, Решение по дело № С-472/11 на Съдът на ЕС; Решение по дело С-243/08 на Съдът на ЕС, Решение № 23 от 07.07.2016 г. по т. дело № 3686/2014 г. на ВКС, I т. о., и др./.

При извършената служебна проверка относно действителността на сключения между страните договор, настоящият съдебен състав констатира следното:

При сключване на договора е спазена изискуемата се от чл.10, ал.1 ЗПК писмена форма на хартиен носител. Анализирано съдържанието на договора отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.1-9 от ЗПК - съдържа дата и място на сключването, вид на предоставения кредит, индивидуализация на страните, срок на договора, общия размер на кредита и начин на усвояването му, размер на ГЛП, информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

С оглед съдържанието на сключения договор за паричен заем № 10073138 между Л. И. и „Кредихелп“ ООД (понастоящем „Мъни плюс мениджмънт“ АД, с предишна организационна форма ЕАД) настоящият съдебен състав приема, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 и 11 от ЗПК. Не е спазено и изискването на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗПК - всички елементи на договора да се представят в еднакъв по вид формат и размер шрифт - не по малък от 12. В конкретния случай не е спазен шрифта на представеният индивидуален договор № 10073138/20.05.2019г. /л.37 от делото/.

В разглеждания случай договорът е отпечатан с шрифт Times New Roman с размер 11, което се установява при визуално сравнение.

Неспазването на това изискване се санкционира с недействителност на договора за кредит – [чл. 22 от ЗПК](#).

Изискването на закона е ясно и същото фиксира точно определен размер на текста, който да позволява на потребителите лесно да се запознаят с условията. На настоящият съдебен състав е известно, че е налице практика, която не прилага стриктно изискването на закона, щом като договорът е с шрифт, който позволява лесното запознаване с него. Въпреки това обаче този състав на съда намира, че текстовата яснота на нормата на [чл. 10, ал. 1 ЗПК](#), нейният императивен характер и практиката на СЕС, с която се допуска държавите-членки да установят по-тежки правила при реализацията на защитата на потребителите по [Директива 2008/48/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити, не дават възможност нормата да бъде пренебрегната, макар договорът да е лесно четим. [Директива 2008/48/ЕО](#) предвижда пълна хармонизация на съдържанието на договора, но не и на формата му и на основанията за недействителност. В този смисъл, българският закон е предвидил по-висок стандарт на защита, тъй като на практика е въведена писмена форма със специални технически

изисквания, което не е забранено от директивата и не е уредено от нея, но съответства на нейните цели, които дават и възможност държавите да въвеждат по-висок стандарт на защита на потребителя. Целта на разпоредбата на ЗПК е да важи за всички свързани договори, които са от съществено значение за правата и задълженията на страните, произтичащи от договора за кредит. При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че е налице нарушение на изискването на [чл. 10, ал. 1 ЗПК](#) за еднакъв по вид, формат и размер шрифт на всички елементи на договора.

Използването на шрифт с такъв размер е в нарушение на изискването по [чл. 10, ал.1 от ЗПК](#) и води до недействителност на договора само на това основание. За извършване на подобно визуално сравняване на два текста, очевидно различаващи се по размера на използваните в тях шрифтове, не са необходими специални знания по смисъла на [чл. 195, ал.1 от ГПК](#). Разликата може да бъде онагледена чрез цитиране на част от текста на договора (например чл.1, ал.2 от договора) в използвания шрифт Times New Roman с размер 11 (с който текста е отпечатан) и съответно размер 12 (който би следвало да е най-малкия допустим размер за отпечатване на договора).

В Определение от 14.04.2021г. по дело С-535/20 на Съдът на ЕС е посочено, че член 10, параграф 2 и член 22, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт — не по-малък от 12.

Горното показва недвусмислено, че текста на договора е отпечатан на шрифт с размер 11, което води до недействителност на договора на основание чл. 22 във връзка с чл. 10, ал.1 от ЗПК.

На следващо място договорът не отговаря на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, в който е посочено, че договорът за потребителски кредит съдържа „годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, с посочване на взетите предвид допускания, в него не се съдържа посочване кои разходи влизат в процентното изражение на ГПР, както изисква чл. 19 ЗПК

В конкретният случай е посочен годишен процент на разходите /ГПР/ от 40,56 %, но единствено като абсолютна процентна стойност, без да е установен механизма, по който е изчислен този процент и конкретно какви други разходи освен възнаградителните лихви са включени в него. Експерта в заключението си е посочил, че ГПР е регламентиран в чл. 3, ал. 8 от процесния договор за заем, който е определен в размер на 40,56%, а лихвения процент посочен в ал. 7 на чл. 3 от договора е 39,04 % . В ГПР са включени и разходите за договорна лихва.

В случая посочения ГПР е 40,56 %, в който е включена възнаградителната лихва, при главница по договора от 204,52 евро (или 400,00 лв.) и размер на неустойката от 137,32 евро

(268,58 лева) т.е. повече от половината на главница. Сроктът на договора пък е 26 седмици, т.е. по-малко от година, поради което и годишния процента на оскъпяване неминуемо ще е по-висок от 50 %, респ. от посочените 40,56 %. В договора е посочен и реалния размер на общата дължима сума от 266,66 евро(443,30 лв.) в която не е отчетена сумата за неустойка. Поради изложеното съдът намира, че потребителят е бил заблуден относно действителния размер на сумата, която следва да плати по договора (тя не е в размер от 443,30 лв., защото същата се завишава с посочената неустойка от 137,32 евро или 268,58 лв.) и реалните разходи по кредита, които ще направи, респ. действително приложимия ГПР по кредита – нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Тези записвания не са достатъчни, за да се приеме, че са изпълнени изискванията на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Това е така, защото следва в договора да бъдат изброени всички общи разходи /настоящи или бъдещи/, които се включват по кредита за потребителя. Едва тогава ще може да се извърши преценката какъв реално е размерът на ГПР. С подобна клауза за потребителя липсва изчерпателна информация по какъв начин е формирано неговото задължение и няма яснота с каква сума е оскъпен кредита му, както изисква чл. 11, ал. 1, т. 10 във връзка с пар. 1, т. 2 ДР на ЗПК.

Съгласно разпоредбата на [чл. 23 ЗПК](#), когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, както е в процесния случай, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В случая от заключението на ССЧЕ се установи, че чистата стойност на получения от ответника И. кредит е в размер на 400,00 лв. Същият е извършил погасяване на по кредита от една вноска в размер на 34.10 лв. на дата 06.06.2019г., с която сума погасил главница в размер на 30.76 лв. и договорна лихва в размер на 3.34 лв..

От сумата 400,00 лв. трябва да бъдат извадени извършените от ответникът плащания в общ размер 34,10 лв., поради което насрещния иск следва да бъде уважен само за главницата в размер на **365,90 лв. главница** за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на насрещният иск-23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане, а за разликата от 365,90 лв. до пълният предявен размер от 369,24 лв. следва да се отхвърли, като неоснователен.

С оглед констатираната недействителност на договора и прилагане на последиците ѝ по чл. 23 ЗПК не се дължат претендираните лихви, поради което в искът за възнаградителната (договорната) лихва в размер на **39,69 лв.** за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан.

По разноските:

Искане за присъждане на разноски е направено и от двете страни и при този изход на спора право на разноски се пораждат за ищеца. Същият доказва разноски в размер на 50,00 лева, платена държавна такса, които ще му се присъдят изцяло/л.5 от делото/.

По делото е представен договор за правна помощ и съдействие /л. 110/, съгласно който на ищеца Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77 е предоставена безплатна правна помощ по реда на [чл. 38, ал.1, т.2 от ЗА](#) от Еднолично Адвокатско

дружество „Д.М.“ ЕИК 177492004, фирмено дело № 2482021г. по описа на СГС представлявано от адв.Д.М. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.“Манастирски ливади“ бл.122, вх.Б, ет.2, ап.11.

Представен е списък с разноските от ищеца/л.109 от делото/.

Съгласно [чл. 38, ал. 2 ЗА](#) на адвоката се определя размер не по-малък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът намира, че не следва определя адвокатско възнаграждение за ЕАД „Д.М.“ ЕИК 177492004 представлявано от адв.Д.М. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.“Манастирски ливади“ бл.122, вх.Б, ет.2, ап.11, тъй като по делото единствено е представено пълномощно, но е и договор за правна защита и съдействие. Приложения такъв на л.110 от делото касае правна защита и съдействие по ч.гр.д.№ 23644/2022г., 44 св. на СРС описано в т.П-Основание и предмет на договора.

В случая по настоящето дело няма приложен договор за правна защита и съдействие от пълномощника на ищеца нито по главният иск, нито такъв по отговор на насрещната исковата молба, какъвто и не е изготвен. Следователно не му се дължат разноси, след като няма доказателства за тях.

На ответника „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) гр. С., по главният иск не му се дължат разноси предвид неговото уважаване.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ответника Л. И. следва да заплати на ищеца по предявеният насрещен иск „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) гр. С., направените съдебно-деловодни разноси в общ размер от 1172,15 лв. съразмерно с уважената част от иска.

Водим от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на клаузата за неустойка, обективизирана в чл. 12 от договор за потребителски кредит № 10073138/20.05.2019г. сключен между Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77 и „Кредитхелп“ ООД (понастоящем „Мъни плюс мениджмънт“ АД, с предишна организационна форма ЕАД) „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. , с която е уговорено, че при неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение в срока посочен в 12 от договора, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на **268,58 лв.** (137,32 евро) на основание чл.26,ал.2 от ЗЗД вр.чл.22 от ЗПК като накърняваща добрите

нрави.

ОСЪЖДА Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, **да заплати на** „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. по **ПРЕДЯВЕНИЙТ НАСРЕЩЕН ИСК** с правно основание чл.211 от ГПК, чл.240 от ЗЗД, вр.чл.9 от ЗПК, сумата от **365,90 лв. главница** по договор за заем № 10073138/20.05.2019г. за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на насрещния иск-23.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане, а за разликата над тази сума до пълният предявен размер от **369,24 лв. ОТХВЪРЛЯ ИСКА КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. **против** Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, **НАСРЕЩЕН ИСК** с правно основание чл.211 от ГПК, чл.240 от ЗЗД, вр.чл.9 от ЗПК, за осъждане на Л. А. И. **да заплати на** „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., сумата от **39,69 лв. договорна/възнаградителна/ лихва** по договор за заем № 10073138/20.05.2019г. за периода от 18.06.2019г. до 19.11.2019г., **като НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, **да заплати на** „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д., сумата от **1172,15 лева** сторените разноси във връзка с насрещния иск, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ АД с ЕИК 206613478 (правоприемник на „МЪНИ ПЛЮС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 201284228) със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н В., бул./ул. Р.П.К. № 4, ет. 6, представлявано от управителите А. Л. Й. и Р. Й. Д. **ДА ЗАПЛАТИ** на Л. А. И. с ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ № 3, ет.1, ап.77, чрез пълномощника си адв.Д.М. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.“Манастирски ливади“ бл.122, вх.Б, ет.2, ап.11 сумата от **50,00 лв./петдесет лева/** заплатена държавна такса за образуване на делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред ВрОС от уведомяването на страните по делото, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Бяла Слатина: _____